

Arrest

nr. 274 459 van 21 juni 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Mont Saint-Martin 79
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 januari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die loco advocaat C. DELMOTTE verschijnt voor verzoeker en van advocaat B. BUYLE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 17 juli 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde verklaart de aanvraag op 18 januari 2022 onontvankelijk. Het betreft de thans bestreden beslissing. De gemachtigde beveelt verzoeker op 18 januari 2022, onder een bijlage 13quinqüies, het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt hiertegen beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer 271 575.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.07.2020 bij de gemeente 4460 Grâce-Hollogne werd ingediend en geactualiseerd op 15.04.2021 en 20.10.2021 door :

A., R. (R.R.: xxx)

*nationaliteit: Algerije
geboren te Alger op (...)1985
adres: (...) 4000 LUIK*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat hij in 2011 aankwam in België, maar hij legt geen bewijzen voor sinds wanneer hij precies in België verbleef. Volgens het administratieve dossier, werd betrokkene op 13.02.2014 door de politie te Luik een eerste maal in illegaal verblijf aangetroffen en werd hij onderworpen aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 01.04.2016 diende betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis in, maar dit verzoek werd op 24.06.2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk geacht en werd hij aan een bevel om het grondgebied te verlaten onderworpen. De politie van Luik trof betrokkene op 29.06.2017 en op 09.11.2017 aan in illegaal verblijf en werd hij telkens aan een bevel om het grondgebied te verlaten onderworpen. Bovendien werd bij de controle dd. 09.11.2017 aan betrokkene een inreisverbod van drie jaar betekend, aangezien hij betrap was op zwartwerk en reeds verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten had genegeerd.

Hij diende op 03.07.2018 een verzoek om internationale bescherming in. Deze werd op 22.07.2020 negatief afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die hem het statuut van vluchteling en het statuut van subsidiaire bescherming weigerde. De duur van deze procedure – namelijk iets meer dan 2 jaar - was niet van dien aard dat het als uitzonderlijk lang kan worden beschouwd. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Zelfs indien betrokkene sinds 2011 in België zou verblijven, wat overigens niet aangetoond wordt, dient te worden opgemerkt dat hij zich voor het overgrote deel in illegaliteit heeft bevonden, dat hij geen gevolg heeft gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod naast zich neer heeft gelegd. Betrokkene toont niet aan waarom een verblijf in België sinds 2011 een buitengewone omstandigheid zou moeten vormen en dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de reguliere procedure in het buitenland kan gebeuren.

Verzoeker verklaart dat hij in 2011 Algerije ontvluchtte als gevolg van de vervolging door politie. Hij legt verder een rapport van Amnesty International van 2019 voor om aan te tonen dat Algerijnse veiligheidstroepen buitensporig geweld gebruiken en willekeurig arrestaties en veroordelingen uitvoeren. Betrokkene vreest mogelijke martelingen en mishandelingen

Voor wat betreft de bewering dat betrokkene Algerije ontvluchtte als gevolg van de vervolging door politie en dat hij vreest voor mogelijke martelingen en mishandelingen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat betrokkene Algerije ontvluchtte als gevolg van de vervolging door politie en dat hij vreest voor mogelijke martelingen en mishandelingen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verwijzing naar een rapport van Amnesty International: dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit rapport gaat over de algemene toestand in Algerije en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Het louter inroepen van een rapport dat op algemene wijze melding maakt van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling, buitensporig geweld, willekeurige arrestaties of veroordelingen. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl het in casu enkel bij algemene beweringen blijft die niet toegepast worden op de eigen situatie.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn verzoek om internationale bescherming niet was

afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits het verzoek om internationale bescherming werd afgesloten op 22.07.2020 is tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sindsdien vervallen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat het strafblad van betrokkene geen enkel veroordeling vermeldt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene gewerkt heeft en deelneemt aan het economische leven wat hij aantoon met verschillende arbeidsovereenkomsten, loonbrieven voorlegt, een werkvergunning en JOBPass-kaart heeft, dat hij bankrekeningen geopend heeft in België, aangesloten is bij een ziekenfonds, een bloedgroepkaart heeft en een bus- en treinabonnement, gevaccineerd is tegen covid, dat hij goed geïntegreerd is, één van de landstalen spreekt en sociale banden in België heeft (steunbetuigingen van vrienden en kennissen) en regelmatig zijn huishuur betaald (verklaring huisbaas)) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“A. JURIDISCHE ARGUMENTEN

ENKEL MIDDEL VAN INBREUK OP DE ARTIKELEN 9, 9BIS EN 62 VAN DE WET VAN 15.12.1980 BETREFFENDE DE BUITENLANDEN, DE ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29.07.1991 BETREFFENDE DE FORMELE MOTIVATIE VAN ADMINISTRATIEVE AKTEN, EN DE BEGINSELEN VAN RESPECT VOOR DE RECHTEN VAN VERDEDIGING, GOEDE ADMINISTRATIE, EERLIJKE PROCEDURE EN ONRECHTMATIGHEID ALS ALGEMENE RECHTSBEGINSELEN

Artikel 9, al.2, van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 bepaalt dat: “Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Volgens artikel 9bis §1 van dezelfde wet van 15.12.1980, “In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven”.

Les travaux préparatoires renseignent que l'article 9 al.3 a été voulu par le législateur pour rencontrer « des situations alarmantes qui requièrent d'être traitées avec humanité (CE, 14.06.2004, n° 132.387 ; JY CARLIER en S. SAROLEA, Droit des Etrangers, Larcier, 2016, 153).

In een arrest van 04.02.2002 heeft de Raad van State dat aangegeven::

« Les circonstances exceptionnelles visées à l'article 9 alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 (...) sont toutes circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour; que le caractère exceptionnelle des circonstances alléguées doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce; qu'à cet égard, l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, qui déroge à la règle selon laquelle une autorisation de séjour doit être demandée depuis le pays d'origine, a été voulu par le législateur, ainsi que cela ressort des travaux préparatoires de la loi du 15 décembre 1980, pour rencontrer des « situations alarmantes qui requièrent d'être traitées avec humanité »; qu'il échet de constater qu'à ce propos, la notion de “circonstances exceptionnelles” a, ces dernières années, d'une part, perdu en certitude et d'autre part, gagné en souplesse au profit des demandeurs eux-mêmes » (CE, 04.02.2002, arrêt n° 103.146, R.D.E., n° 117, 2002, p. 130).

De Raad van State heeft ook bepaald : « Cette disposition n'impose nullement à l'étranger d'être entré régulièrement dans le Royaume, ni d'y séjourner de manière régulière; les circonstances exceptionnelles précitées ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour demander l'autorisation visée » (C.E., 20.06.2000, arrêt n° 88.076 cité dans Le statut administratif des étrangers, ADDE, janvier 2009 ; CE, 16.01.2004 ; CE, 12.03.2004, arrêt n° 129.228, R.D.E., n° 127, 2004, pp. 68-70 ; CE, 09.12.2002, arrêt n° 113.427, A.P.M., février 2003, p.20 et CE, 08.02.2002, arrêt n° 103.410, R.D.E., n° 117, 2002, p. 136).

Par ailleurs, il n'est pas requis que les circonstances exceptionnelles revêtent un caractère imprévisible, et il n'est même pas exclu qu'elles résultent en partie du comportement de la personne qui les invoque, pourvu que ce comportement témoigne d'une prudence et d'une diligence normales et n'apparaisse pas comme une manœuvre délibérée destinée à placer la personne en cause dans une situation difficile en cas de rapatriement (CE, 01.04.2004, arrêt n° 130.055, R.D.E., n° 128, 2004, pp. 187-190).

Dat vindt de Raad van State nog steeds : « Les circonstances exceptionnelles visées à l'article 9 alinéa 3 de la loi du 15.12.1980 sont destinées non à fournir les raisons d'accorder l'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume, mais bien à justifier celles pour lesquelles la demande est formulée en Belgique et non à l'étranger, sans quoi on ne s'expliquerait pas pourquoi elles ne devraient pas être invoquées lorsque la demande est faite auprès d'un poste diplomatique ou consulaire belge compétent pour le lieu de la résidence ou du séjour des étrangers » (C.E., 22.03.1995, arrêt n° 52.347, cité dans DERRIKS E. et SBAI K., Droit des étrangers, Loi du 15.12.1980, Chronique de Jurisprudence 1994-2000, Les Dossiers du Journal des Tribunaux, n° 36, Larcier, Bruxelles, 2002, p. 2622).

De wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen bepaalt, in artikel 2, dat de administratieve handelingen van de in artikel 1 bedoelde administratieve autoriteiten het voorwerp van een formele motivatie moeten zijn.

In overeenstemming met artikel 3 van de wet van 29.07.1991, bestaat de vereiste motivatie uit de indicatie inde handeling van de overwegingen van wet en feit. De motivering moet toereikend, nauwkeurig en relevant zijn, dat wil zeggen, reageren op de feiten en kan in geen geval een loutere verklaring van subjectieve beoordeling zijn (CE, 07.06.1995, n° 53.583; CE 05.07.1995, nr. 54.317; CE, 07.09.1995, nr. 55.056; CE, 16.01.1996, nr. 57.531).

Dans le cadre du contrôle de légalité, le Conseil du Contentieux des Etrangers a indiqué ne pas être compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (cf. dans le même sens, CE, 06.07.2005, n° 147.344 ; CE, 07.12.2001, n° 101.624) – CCE, 30.04.2015, n° 144 586, pt 3.2.

Volgens artikel 62 §2 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980,

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten”.

B. ARGUMENTEN IN FEITE

De beslissing van 18.01.2022, betekend op 31.01.2022, is niet in overeenstemming met de voormelde wettelijke bepalingen. Zijn motivatie is niet voldoende.

1) De tegenpartij stelt te twifelen aan het feit dat verzoeker sinds 2011 in België woont.

Terwijl deze overweging niet relevant is.

Als onderdeel van zijn verzoek om internationale bescherming had verzoeker al aangegeven zijn land van herkomst in november 2011 te zijn ontvlucht. Dit is dus geen nieuw element. In de bestreden beslissing geeft de Belgische Staat toe sporen te hebben gevonden van de verzoeker uit 2014. De tegenpartij kan dus niet betwisten dat verzoeker vele jaren in België heeft gewoond, althans 8 jaren, zoals door laatstgenoemde wordt erkend.

2) Volgens de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, was tegen verzoeker twee bevelen om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Terwijl de Belgische Staat de bevelen om het aan verzoeker meegedeelde grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd. Het inreisverbod was vastgesteld op drie jaar, die is verstreken. Deze elementen rechtvaardigen niet waarom verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet in België kon indienen.

3) De wederpartij stelt dat de duur van deze procedure voor internationale bescherming met betrekking tot verzoeker, in dit geval iets meer dan 2 jaar, niet als uitzonderlijk lang kan worden beschouwd en de betrokkene niet ipso facto het recht op verblijf geeft. Overwegende dat de enkele afwijzing van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet voldoende is om het ontbreken van uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen. Dit is een stereotype en puur stilistische motivatie van de wederpartij.

4) In de bestreden handeling dringt de wederpartij aan op het grotendeels onwettige verblijf van verzoeker. Terwijl *« Le seul fait d'être en situation irrégulière ne peut exclure que des circonstances exceptionnelles permettent l'introduction de la demande directement sur le territoire belge... »*

« CCE, 16.01.2014, nr 116.944 : Force est de constater qu'à l'égard des éléments susmentionnés invoqués à l'appui de la demande, (l'administration) a considéré qu'il ne pouvait s'agir de circonstances exceptionnelles sur la seule base de l'illégalité du séjour de la partie requérante et sans autre considération qu'« il lui revient de se conformer à la législation en vigueur en matière d'accès, de séjour et d'établissement sur le territoire belge, à savoir lever les autorisations requises auprès des autorités diplomatiques compétentes pour le lieu de résidence ». Il résulte des développements qui précèdent que (l'administration) a méconnu la notion de circonstance exceptionnelle sis à l'article 9bis de la loi du 15.12.1980, et dès lors la portée de celui-ci, en fondant son appréciation sur la seule base de l'illégalité de séjour de la partie requérante, ainsi que d'avoir méconnu son obligation de motivation formelle » JY CARLIER en S. SAROLEA, Droit des Etrangers, Larcier, 2016, 154).

In arrest nr. 262 335 van 18.10. 2021 wees de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat:

« Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que, à tout le moins, l'intégration de la requérante n'est pas de nature à lui permettre d'obtenir une autorisation de séjour, alors que celle-ci, pour partie, s'est développée en situation légale, bien que pour partie à titre précaire. L'absence d'exigence de l'explicitation des motifs des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné ne semble être qu'une position de principe de la partie défenderesse, déduite de la situation illégale du séjour de la requérante, et non de l'appréciation de la situation invoquée dans sa demande, tandis qu'en l'occurrence, l'examen des pièces versées au dossier administratif ne permet, par ailleurs, pas d'invalider ce constat ».

In dit geval was het verblijf van verzoeker in België legaal tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming (tussen 03.07.2018 en 22.07.2020), en zelfs daarna, aangezien zijn verblijfsvergunning werd verlengd bij het gemeentebestuur...

Op 20.10.2021 stuurde de advocaat van verzoeker aanvullende documenten aan de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk:

- loonstroken van juli 2020 tot maart 2021 (stuk 6);
- een arbeidsovereenkomst getekend op 12.07.2021 (stuk 8);
- zijn eerste loonstrook voor de periode van 12.07 tot 31.07.2021 (stuk 10).

De wederpartij reageert geenszins op het argument van verzoeker over de duur van zijn legaal verblijf (meer dan drie jaar) of zijn reguliere arbeid in België. Dit zijn echter uitzonderlijke omstandigheden die de indiening van de aanvraag in België rechtvaardigen.

5) De Belgische Staat verwierpt de verklaringen van verzoeker over zijn angsten bij een terugkeer naar Algerije als ongegrond. Overwegende dat verzoeker dezelfde vrees had geuit in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Ter ondersteuning van zijn aanvraag 9bis van 17.07.2020 heeft de raadsman van verzoeker het jaarverslag 2019 van Amnesty International over Algerije opgesteld. Dit rapport is alarmerend over de situatie in Algerije. Het politieke regime is totalitair en respecteert de mensenrechten niet. Tegenstanders zijn het slachtoffer van repressie en willekeurige detentie. Verzoeker had problemen met de politie wiens afpersing hij weigerde. De vrees van verzoeker op grond van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens is gegrond.

6) Volgens de Belgische Staat, vormt het feit dat betrokkene heeft gewerkt evenmin een buitengewone omstandigheid, aangezien deze tewerkstelling slechts werd toegestaan zolang zijn verzoek om internationale bescherming niet was afgesloten. Terwijl de tegenpartij duidelijk de aanvullende documenten die op 20.10.2021 door de advocaat van verzoeker zijn overgelegd, niet echt heeft onderzocht. Verzoeker bleef genieten van een geldige verblijfsvergunning, zelfs na de afsluiting van zijn verzoek om internationale bescherming op 22.07.2020. Verzoeker bleef dus in volledige wettigheid werken; wat zeker een uitzonderlijke omstandigheid is.

7) De wederpartij stelt dat de door verzoeker in het kader van zijn aanvraag 9bis overgelegde stukken betrekking hebben op de gegrondheid en geen uitzonderlijke omstandigheid vormen. Overwegende dat ten minste het reguliere werk van verzoeker een uitzonderlijke omstandigheid vormt die het voor hem bijzonder moeilijk maakt om naar zijn land van herkomst terug te keren om daar zijn aanvraag in te dienen. De aanvraag ingediend vanuit België is ontvankelijk.

Het enige middel gebaseerd op de schending van artikelen 9, 9bis en 62 van de wet van 15.12.1980, artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivatie van administratieve akten, en de beginselen van respect voor de rechten van verdediging, goede administratie, eerlijke procedure en onrechtmatigheid als algemene rechtsbeginselen is ernstig."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In zijn aanvraag van 20 juli 2020 vermeldt verzoeker het volgende als buitengewone omstandigheid:

"Mijn cliënt beroept zich in uitzonderlijke omstandigheden die de introductie van zijn 9 bis-verzoek in België rechtvaardigen, op de situatie in zijn land van herkomst (C.E., 29.09.1998, arrêt n° 75.961 ; C.É., 6.01.2000, arrêt n° 84.571, Rev. Dr. Etr., 2000, n° 109, p. 278). In november 2011 vluchtte mijn cliënt zijn land van herkomst als gevolg van de vervolging door de politie (afpersing, bedreigingen, brand in zijn winkel, ...). De Heer A. dient het Amnesty International-rapport van 2019 over Algerije in (stuk 44). Protestbewegingen en demonstraties van tegenstanders zijn zwaar onderdrukt. Amnesty International hekelt het gebruik door de Algerijnse veiligheidstroepen van buitensporig of ongerechtvaardigd geweld, willekeurige arrestaties en veroordelingen. Martelingen en mishandeling zijn regelmatig. Mijn cliënt heeft een legitieme angst om terug te keren naar zijn land van herkomst. Het is daarom bijzonder moeilijk voor hem om een verzoek van 9 bis in te dienen bij Algerije. De heer A. rechtvaardigt daarom vele uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de buitenlanders; zijn in België ingediend verzoek moet ontvankelijk worden verklaard."

Met betrekking tot voormelde aangevoerde omstandigheid oordeelt de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze: "Verzoeker verklaart dat hij in 2011 Algerije ontvluchtte als gevolg van de vervolging door politie. Hij legt verder een rapport van Amnesty International van 2019 voor om aan te tonen dat

Algerijnse veiligheidstroepen buitensporig geweld gebruiken en willekeurig arrestaties en veroordelingen uitvoeren. Betrokkene vreest mogelijke martelingen en mishandelingen. Voor wat betreft de bewering dat betrokkene Algerije ontvluchtte als gevolg van de vervolging door politie en dat hij vreest voor mogelijke martelingen en mishandelingen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat betrokkene Algerije ontvluchtte als gevolg van de vervolging door politie en dat hij vreest voor mogelijke martelingen en mishandelingen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat betreft de verwijzing naar een rapport van Amnesty International: dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit rapport gaat over de algemene toestand in Algerije en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Het louter invoeren van een rapport dat op algemene wijze melding maakt van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling, buitensporig geweld, willekeurige arrestaties of veroordelingen. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl het in casu enkel bij algemene beweringen blijft die niet toegepast worden op de eigen situatie."

De Raad stelt vast dat verweerder heeft onderzocht of de door verzoeker ingeroepen elementen als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Verzoeker geeft aan van mening te zijn dat de door hem ingeroepen elementen dienen te worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Door het louter herhalen van de in de aanvraag aangevoerde elementen toont verzoeker het kennelijk onredelijk karakter van de motivering niet aan.

Verzoeker stelt dat de twijfel omtrent het feit dat hij sinds 2011 in België woont niet relevant is. Hij kan daarin worden gevolgd gelet op volgend motief: *"Zelfs indien betrokkene sinds 2011 in België zou verblijven, wat overigens niet aangetoond wordt, dient te worden opgemerkt dat hij zich voor het overgrote deel in illegaliteit heeft bevonden, dat hij geen gevolg heeft gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod naast zich neer heeft gelegd. Betrokkene toont niet aan waarom een verblijf in België sinds 2011 een buitengewone omstandigheid zou moeten vormen en dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de reguliere procedure in het buitenland kan gebeuren."* Verzoeker betwist niet dat hij verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd. Hij gaat ook voorbij aan het gegeven dat een inreisverbod pas uitwerking heeft op het moment dat hij het grondgebied effectief verlaat.

Verzoeker betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met "aanvullende documenten" die hij op 20 oktober 2021 aan de Dienst Vreemdelingenzaken bezorgde, namelijk: *"loonstroken van juli 2020 tot maart 2021 (stuk 6); en arbeidsovereenkomst getekend op 12.07.2021 (stuk 8); zijn eerste loonstrook voor de periode van 12.07 tot 31.07.2021 (stuk 10)." Hij stelt voorts dat tewerkstelling een buitengewone omstandigheid is.*

De gemachtigde oordeelt, rekening houdend met verzoekers tewerkstelling en de neergelegde loonstroken, niet op kennelijk onredelijke wijze: *"Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn verzoek om internationale bescherming niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits het verzoek om internationale bescherming werd afgesloten op 22.07.2020 is tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sindsdien vervallen. (...). De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene gewerkt heeft en deelneemt aan het economische leven wat hij aantoon met verschillende arbeidsovereenkomsten, loonbrieven voorlegt, een werkvergunning en JOBPass-kaart heeft, dat hij bankrekeningen geopend heeft in België, aangesloten is bij een ziekenfonds, een bloedgroepkaart heeft en een bus- en treinabonnement, gevaccineerd is tegen covid, dat hij goed geïntegreerd is, één van de landstalen spreekt en sociale banden in België heeft (steunbetuigingen van vrienden en kennissen) en regelmatig zijn huishuur betaald (verklaring huisbaas)) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."*

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoeker geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de elementen die door de gemachtigde werd

gemaakt. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval toont verzoeker met zijn kritiek niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit de voorgelegde elementen geen buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid.

Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC